

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 835/2016-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom Mgr. Michalom Urbanom, Advokátska kancelária, Šafárikova 12, Trenčín, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 392/2015 a jeho uznesením z 30. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 392/2015 a uznesením z 30. júna 2016 p o r u š i l základné práva [REDACTED] a [REDACTED] podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 392/2015 z 30. júna 2016 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 459,33 € (slovom štyristopäťdesiatdeväť eur a tridsaťtri centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet ich advokáta Mgr. Michala Urbana, Advokátska kancelária, Šafárikova 12, Trenčín, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 835/2016-10 z 10. novembra 2016 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia čl. 12 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 392/2015 a jeho uznesením z 30. júna 2016.

2. Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovatelia v podaní bez označenia dátumu doručenom ústavnému súdu 1. marca 2017 a najvyšší súd vo vyjadrení z 31. januára 2017 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

3. Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 415/2013-198 zo 17. februára 2015 bol rozsudok okresného súdu v zamietajúcej časti potvrdený.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 392/2015 z 30. júna 2016 bolo odmietnuté dovolanie podané sťažovateľmi proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 415/2013-198 zo 17. februára 2015. Podľa názoru najvyššieho súdu nebola preukázaná sťažovateľmi tvrdená procesná vada konania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa názoru sťažovateľov je nesprávny právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku nemožno považovať to, že krajský súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sťažovateľov. Sťažovatelia sú totiž tej mienky, že súčasťou práva na spravodlivý súdny proces je aj právo účastníka konania na riadne odôvodnenie rozsudku.

Sťažovatelia sú tiež toho názoru, že postupom všetkých konajúcich všeobecných súdov im bola odňatá možnosť konať pred súdom, teda sa im znemožnila realizácia ich procesných práv. Okresný súd a krajský súd porušili toto ich právo podľa presvedčenia sťažovateľov nedostatočným odôvodnením svojich rozsudkov, pričom v danom prípade došlo k naplneniu právneho názoru občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. R 2/2016, lebo odôvodnenie rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu sa nevysporiadalo s námietkami sťažovateľov uplatnenými v konaní. Znamená to podľa sťažovateľov, že tieto odôvodnenia neobsahujú zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo v tomto prípade zakladá prípustnosť dovolania.

Sťažovatelia poukazujú na porušenie práva konať pred súdom aj zo strany najvyššieho súdu, ktorý listom z 29. júna 2016 (správne má byť zrejme 27. júna 2016, pozn.) zaslal právnemu zástupcovi sťažovateľov vyjadrenie žalovanej k dovolaniu sťažovateľov. Tento list najvyššieho súdu bol právnemu zástupcovi sťažovateľov doručený 1. júla 2016. Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd rozhodol o dovolaní sťažovateľov uznesením z 30. júna 2016, neumožnil im zaujať stanovisko k vyjadreniu žalovanej. K rozhodnutiu najvyššieho súdu došlo teda ešte počas poštovej prepravy, čo celkom vylúčilo možnosť vyjadriť sa k podaniu žalovanej.

3.1 Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti v prijatej časti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľov upravené v čl. 12 ods. 1 – rovnosť v právach a rovnosť pred zákonom, čl. 46 ods. 1, ods. 2 – právo na súdnu ochranu, čl. 47 ods. 3 – rovnosť účastníkov konania Ústavy Slovenskej republiky, v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd – právo na spravodlivé súdne konanie postupom, konaním a Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 392/2015 zo dňa 30.6.2016(...) porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 392/2015 zo dňa 30.6.2016 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľom priznáva náhradu trov konania, právneho zastúpenia.“

4. Z vyjadrenia predsedníčky najvyššieho súdu č. KP 3/2017-4 z 31. januára 2017 doručeného ústavnému súdu 7. februára 2017 vyplýva, že v celom rozsahu poukazuje na argumentáciu dovolacieho uznesenia, a to vo vzťahu k namietaným nedostatkom v odôvodnení uznesenia, resp. k namietanej nepreskúmateľnosti tohto uznesenia.

Pokiaľ sťažovatelia poukazujú na porušenie práva konať pred súdom zo strany najvyššieho súdu, ktorý listom z 27. júna 2016 zaslal právnenému zástupcovi sťažovateľov vyjadrenie žalovanej k dovolaniu sťažovateľov, pričom tento list najvyššieho súdu bol právnenému zástupcovi doručený 1. júla 2016, čím sa mu znemožnilo zaujať stanovisko k vyjadreniu žalovanej (keďže najvyšší súd rozhodol uznesením ešte 30. júna 2016), treba uviesť toto:

Ako to vyplýva z obsahu spisu, najvyšší súd o podanom dovolaní rozhodol uznesením 30. júna 2016. Je pravdou, že najvyšší súd v snahe odstrániť nedostatok doručenia vyjadrenia žalovanej (čo bolo v zásade povinnosťou okresného súdu) toto vypravil a odoslal poštou právnenému zástupcovi sťažovateľov 28. júna 2016, teda ešte pred prijatím uznesenia. Je tiež pravdou, že právny zástupca sťažovateľov podľa poštovej doručky toto prevzal 1. júla 2016. V tejto súvislosti je však potrebné dať do pozornosti, že žalovaná sa k podanému dovolaniu vyjadrila stručne len tak, že dovolanie považuje za neprípustné a navrhuje ho zamietnuť. Znamená to teda, že žalovaná vo svojom vyjadrení neuvádzala žiadnu právnu či skutkovú argumentáciu, ktorá by mohla mať, či mala vplyv na výsledok konania a ustálený právny prístup v obdobných veciach. V tomto duchu hodnotí obdobné prípady aj štrasburská judikatúra, podľa ktorej nedoručenie písomných vyjadrení

alebo dokumentov druhej strane a neumožnenie vyjadriť sa k nim nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý proces, keď udelenie takýchto práv a príležitostí by nemalo žiadny vplyv na výsledok konania. Daný prípad preto predstavuje výnimku zo zásady doručovania dokumentov druhej strane, keďže ide o vyjadrenie veľmi stručné, ktoré neobsahuje žiadne opakované či nové právne alebo skutkové argumenty a obsahuje len stručný návrh, podľa ktorého dovolanie považuje za neprípustné a navrhuje ho zamietnuť.

5. Z repliky právneho zástupcu sťažovateľov bez označenia dátumu doručenej ústavnému súdu 1. marca 2017, ktorou reaguje na vyjadrenie predsedníčky najvyššieho súdu, vyplýva, že trvá na názore o nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu. Nesúhlasí s tvrdením, podľa ktorého nedoručenie vyjadrenia a nemožnosť vyjadriť sa k stanovisku žalovanej nepredstavovalo porušenie práva na spravodlivý proces, lebo neumožnenie vyjadriť sa nemalo žiadny vplyv na výsledok konania. Sťažovatelia sú toho názoru, že vzhľadom na rozsah vyjadrenia žalovanej by ich stanovisko mohlo mať vplyv na rozhodnutie. Vo vyjadrení nejde len o stručný návrh neobsahujúci žiadne právne alebo skutkové argumenty. Naopak, ide o vyjadrenie, ktoré zaujalo stanovisko ku všetkým argumentom uvedeným v dovolaní.

6. Ústavný súd doručil sťažnosť, uznesenie č. k. II. ÚS 835/2016-10 z 10. novembra 2016, vyjadrenie predsedníčky najvyššieho súdu a repliku sťažovateľov žalovanej, aby sa aj ona mohla vo veci samej vyjadriť, keďže konečným rozhodnutím ústavného súdu by mohla byť dotknutá na svojich právach.

Z prípisu žalovanej z 8. marca 2017 doručenej ústavnému súdu 13. marca 2017 vyplýva, že nevyužíva možnosť vyjadriť sa k podanej sťažnosti.

II.

7. Z prípisu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 392/2015 z 27. júna 2016 adresovaného právnenému zástupcovi sťažovateľov odovzdaného na poštovú prepravu 29. júna 2016 a doručenej právnenému zástupcovi sťažovateľov 1. júla 2016 vyplýva, že prílohou prípisu je vyjadrenie žalovanej k dovolaniu sťažovateľov.

8. Z vyjadrenia žalovanej k dovolaniu sťažovateľov z 3. júla 2015 doručeného okresnému súdu 8. júla 2015 vyplýva, že žalovaná žiada, aby bolo dovolanie sťažovateľov zamietnuté pre nedostatok dôvodov dovolania. Podanie má dve a pol strany.

Pokiaľ sťažovatelia tvrdia, že im postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (keďže rozhodnutie nebolo riadne odôvodnené a presvedčivé), treba uviesť, že rozsudok krajského súdu je dostatočne, jasne a presvedčivo odôvodnený a spĺňa kritériá vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (v tom čase platného a účinného, pozn.). Vzhľadom na ustanovenie § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku krajský súd, stotožniac sa s odôvodnením rozsudku okresného súdu, bol oprávnený obmedziť sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu, prípadne mohol tento doplniť úvahami zdôrazňujúcimi správnosť rozsudku okresného súdu.

Podľa názoru žalovanej krajský súd jasne a zrozumiteľne uviedol, že zmluvná podmienka, ktorej sa sťažovatelia dovolávali, je nejasná, čo však nemalo žiaden vplyv na rozhodnutie, keďže podmienky boli jasne, zrozumiteľne a určito definované v samotnej poisťnej zmluve.

9. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 392/2015 z 30. júna 2016 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľov proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 415/2013 zo 17. februára 2015. Podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na stanovisko občianskoprávneho kolégia z 3. decembra 2015 nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Vzhľadom na toto stanovisko tvrdenie sťažovateľov o prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku pre nepreskúmateľnosť (t. j. nedostatok odôvodnenia) neobstojí. Namietanú vadu treba totiž považovať za inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté

opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to na účely zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov a napravenia väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém, ale nie z dôvodu právnej čistoty. Po preskúmaní spisu najvyšší súd nezistil, že by v prerokovávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

III.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

11. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

12. Sťažovatelia namietajú, že hoci listom najvyššieho súdu z 27. júna 2016 bolo ich právnenému zástupcovi doručené vyjadrenie žalovanej k dovolaniu a hoci vyjadrenie právny zástupca prevzal 1. júla 2016, v skutočnosti nemali možnosť zaujať k tomuto vyjadreniu stanovisko, pretože najvyšší súd rozhodol o dovolaní ešte 30. júna 2016, teda pred doručením vyjadrenia právnenému zástupcovi sťažovateľov.

13. Najvyšší súd po skutkovej stránke potvrdzuje, že k doručeniu vyjadrenia žalovanej došlo za takých okolností, ako to tvrdia sťažovatelia. Z hľadiska právneho posúdenia je však najvyšší súd toho názoru, že vzhľadom na celkom stručný obsah vyjadrenia žalovanej by stanovisko sťažovateľov nemalo žiaden vplyv na výsledok konania.

14. Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým zo skutkového hľadiska konštatovať, že medzi stranami konania je nesporné jednak to, že žalovaná podala vyjadrenie k dovolaniu sťažovateľov, ale aj to, že toto vyjadrenie bolo právnenému zástupcovi sťažovateľov doručené jeden deň potom, čo najvyšší súd o dovolaní rozhodol. Je preto v konečnom dôsledku nesporné, že sťažovatelia nemali reálnu možnosť na vyjadrenie žalovanej v dovolacom konaní reagovať.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený postup najvyššieho súdu (oneskorené doručenie vyjadrenia žalovanej k dovolaniu právnenému zástupcovi sťažovateľov v čase, keď už najvyšší súd o dovolaní rozhodol) sa javí z ústavnoprávneho hľadiska ako neakceptovateľný.

Rovnosť zbraní je inherentným prvkom spravodlivého procesu. Právo na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru zahrňuje právo, aby každá strana občianskeho súdneho konania mala primeranú možnosť brániť svoju záležitosť pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane (Ankerl c. Švajčiarsko z 23. 10. 1996).

Jedným z prvkov spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je jeho kontradiktórny charakter. Každá strana musí v zásade mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženou súdu na účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a vyjadriť sa k nim (Mantovanelli c. Francúzsko).

Súdne rozhodnutie je výsledkom rozhodnutia sporu medzi stranami, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa a popierať požiadavky, dôkazy a argumenty druhej strany. Kontradiktórny spor znamená možnosť strany popierať (contra dicere) požiadavky a argumenty druhej strany a právo na to, aby sa vypočuli jej argumenty a návrhy.

Požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali príležitosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi a podanými vyjadreniami a reagovať na ne, sa vzťahuje na konanie o opravných prostriedkoch rovnako, ako aj na konanie pred prvostupňovým súdom, a to bez ohľadu na to, že v podaní neboli uplatnené žiadne nové argumenty (Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike).

Právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Pritom nie je podstatné, či podľa názoru všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme (I. ÚS 230/03, IV. ÚS 186/09, II. ÚS 18/2013, II. ÚS 148/2014, II. ÚS 32/2016, Trančíková c. Slovenská republika).

15. Na základe uvedeného možno konštatovať, že oneskoreným doručením vyjadrenia žalovanej právneho zástupcovi sťažovateľov v dovolacom konaní došlo k porušeniu práva sťažovateľov ako strán v občianskom súdnom konaní na rovnosť zbraní

(rovnosť strán konania), ako aj princípu kontradiktórnosti konania, a tým aj základného práva na súdnu ochranu a na rovnosť v právach, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 12 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Na uvedených záveroch nič nemení argumentácia najvyššieho súdu zdôrazňujúca obsahovú stručnosť vyjadrenia žalovanej a z toho vyplývajúci názor, podľa ktorého sťažovatelia by zaujatím stanoviska k vyjadreniu žalovanej už nič nemohli zmeniť na prijatých záveroch najvyššieho súdu.

Nedoručenie písomného vyjadrenia alebo dokumentu druhej strane a neumožnenie vyjadriť sa k nim by výnimočne nepredstavovalo porušenie práva na spravodlivý proces, keď udelenie takýchto práv a príležitostí by nemalo žiadny vplyv na výsledok konania. Mohlo by ísť napríklad o situáciu, v ktorej by najvyšší súd dovolanie odmietol ako oneskorene podané, pričom v sťažnosti podanej ústavnému súdu neúspešným dovolateľom by tento namietal, že mu nebolo doručené vyjadrenie druhej strany k jeho dovolaniu a toto vyjadrenie by sa zaoberalo meritom dovolania, nie teda otázkou včasnosti podania dovolania. V takejto situácii by bolo zrejmé, že udelenie možnosti zaujať stanovisko k vyjadreniu by nemalo žiadny vplyv na výsledok konania.

16. Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vec vrátiť na ďalšie konanie.

Na základe citovaných ustanovení ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 392/2015 z 30. júna 2016 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

V ďalšom konaní bude najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu, pričom potom, čo sťažovatelia dostanú reálnu možnosť zaujať stanovisko k dovolaciemu vyjadreniu žalovanej, bude úlohou najvyššieho súdu vysporiadať sa s dovolacími

námietkami sťažovateľov týkajúcimi sa kvality odôvodnenia, resp. preskúmateľnosti rozsudkov okresného súdu a krajského súdu vo svetle otázky, či je z tohto pohľadu daná prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

17. Sťažovateľom vznikli trovy konania v dôsledku zastúpenia advokátom, pričom výšku týchto trov nešpecifikovali. Ide o dva úkony právnych služieb v roku 2016 (prevzatie a príprava zastúpenia, sťažnosť) po 143 € a o jeden úkon právnych služieb v roku 2017 vo výške 147,33 €. Patrí im tiež režijný paušál dvakrát po 8,58 € a jedenkrát 8,84 €. Spolu teda prináleží sťažovateľom náhrada trov konania v sume 459,33 € (bod 3 výroku nálezu).

18. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

19. Vzhľadom na čl. 133 časť vety pred bodkočiarkou ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017